

לחרישה. ולכן אין כאן הוכחה מהמחיר לגבי המטרה של הקונה.

ומקשינן: **אי הכי**, שמחלוקתם היא באופן שהמחיר של שור לשחיטה שוה למחיר של שור לחרישה, **למאי נפקא מינה** במחלוקתם של רב ושמואל?! והרי הקונה לא הפסיד כלום כתוצאה מכך שהשור אינו ראוי לחרישה, ומה איכפת לו שהמקח יתקיים! (6)

ומתצינן: **נפקא מינה לטירחא**. שאמנם הקונה אינו מפסיד כסף בקניה הזאת, אך הוא אינו רוצה לטרוח בשחיטת השור ובמכירת הבשר. ולכן הוא תובע לבטל את המקח, להחזיר למוכר את שורו, ולקבל בחזרה את כספו. ונחלקו רב ושמואל אם

אכן המקח בטל או לא.

אך עדיין יש לדון: **היכי דמי**, באיזה אופן נחלקו רב ושמואל?

אי דליכא לאישתלומי מינה, (7) שבידי צב-ב המוכר כבר לא נמצא הכסף שקיבל מהקונה [וגם אין לו כסף אחר לשלם לקונה], יקשה, מדוע אמר רב שהוא מקח טעות והקונה מחזיר את השור למוכר, והמוכר מחזיר לו את כספו? הרי כיון שלמוכר אין כסף לשלם לו, **ליעכב תורא בזויה**: יקח הקונה את השור עצמו במקום הכסף שהמוכר חייב לו, שהרי השור שוה בדיוק את המחיר שהוא שילם עבורו?

דהא **אמרי אינשי**: מן מרי רשותך, מבעל

והרא"ש כתב, שכאן רבנן יודו, מאחר שהדמים אינם מכחישים את עיקר הלשון כמו שם, שצמד לא משמע בקר. אבל כאן, אין שום משמעות מהלשון אם נתכוון לרדיא או לשחיטה.

ובדומה לזה כתב הר"י מיגש, שדוקא כשאנו רוצים לכלול במכר דבר שאינו בכללו, כגון בצמד ובקר, שלא מכר לו בפירושו את הבקר, אז אין הדמים ראייה, כי היות והם שני דברים נפרדים היה לו ללוקח לפרש. אבל במכר עצמו, לברר אם קנאו לרדיא או לשחיטה, בזה גם רבנן מודים שהולכים אחר הדמים, כיון שאינו אלא גילוי מילתא בעלמא.

ועוד תירץ הר"י מיגש, שיש לחלק, שדוקא בנמצא נגחן יש ללכת אחר הדמים כי הדבר תלוי רק בדעת הלוקח לאיזו מטרה קנה את השור, ולא איכפת לנו מה היא דעת המוכר, שאם הלוקח רצה לקנותו לרדיא והשור אינו ראוי לכך הוי מקח טעות [וכפי שמשמע מלשון

הגמרא "וליחזי אי גברא דזבין לנכסתא" משמע שהכל תלוי בדעת הלוקח]. ולכן, כיון שהלוקח נותן את הדמים, הרי הדמים הם הראיה על מה נתנם. אבל בצמד ובקר, אין הדבר תלוי בדעת הלוקח בלבד, אלא שגם המוכר צריך שיסכים בדעתו למכור לו גם את הבקר עם הצמד, לכן אין הדמים שנתן הלוקח יכולים להיות ראייה על כוונת המוכר.

6. הקשו התוס', הרי הגמרא היתה יכולה לתרץ שהנפקא מינה היא באופן שאחר כך ירד המחיר של שור לשחיטה, והוא עתה פחות ממחיר שור לחרישה. או שהמוכר הונה את הלוקח במחיר, והאונאה היא פחות משתות שבאופן רגיל המוכר אינו צריך להחזיר את האונאה. ולכן מעוניין הלוקח לבטל את המכר בגלל שהשור נגחן. תוס' ד"ה למאי.

7. יש גורסים "אי דליתנהו להנהו זוזי", שרק אם